

Državni zakonik

za

kraljevine in aežele v državnem zboru zastopane.

Kos LXI. — Izdan in razposlan dne 24. decembra 1872.

167.

Dopustno pismo od 8. oktobra 1872,

za lokomotivno železnico od Libne v Kunžvart z nekaterimi krili.

M i F r a n c J o ž e f P r v i,
po milosti Božji cesar avstrijski;

apostolski kralj ogerski, kralj češki, dalmatinski, hervaški, slavonski, gališki, vladimirski in ilirski; nadvojvoda avstrijski; véliki vojvoda krakovski, vojvoda lotarinški, saleburški, štirski, koroški, kranjski, bukovinski, gornje-sleški in dolnje-sleški; véliki knez erdeljski; mejni grof moravski; pokneženi grof habsburški in tirolski itd. itd. itd.

Ker so Jožef Adolf knez in dedni princ Schwarzenberg, Edmund grof Hartig, Hieronim grof Mannsfeld in Franc Tschinkel prosili, da bi se jim dopustilo delati in rabiti lokomotivno železnico od Libne v Pesek s krilnimi železnicami od Postoloprto v Homutov, od Zakopov ali Češke Lipe proti Žitavi in od Brežnice v Kunžvart z gledjo proti Pasovu, zazdelo Nam se je, z ozirom na občno korist tega podjetja, imenovanim prosilecem po postavi o dopušcanji železnice od 14. septembra 1854 (Drž. zak. št. 238), in po postavi od 28. junija 1872 (Drž. zak. št. 101), to dopustilo dati tako:

§. 1. Dajemo koncesionarjem pravico, narediti in rabiti lokomotivno železnico od Libne na Češko Lipo, Litomerice, Postoloprte, Rakovnik, Beroun, Píbram, Breznico in v Pesek, da se sklene z železnico po cesarji Franc-Jožefu slovočo v Račicah ali Protivinu, s krili od Postoloprto v Homutov, od Zakopov ali Češke Lipe z gledjo na Cvikov ali Jablonj

proti Žitavi in od Breznice na Strakonice, Volin in Vinterberg do češko-bavarske meje pri Kunžvartu z gledajo proti Pasovu.

§. 2. Cesta sama in nje uredba za vožnjo naj se napravi po črtežih na drobno ustanovljenih, ki jih je trgovinsko ministerstvo potrdilo.

Posebno se je ob delanji držati tudi zahtevanj, katera pridejo od trgovinskega ministerstva, in zdaj veljavnih občnih stavbenih in policijskih propisov.

Prenaredbe o stvaréh dela samega se prihranjajo odobritvi državne uprave, ako bi se javnemu občilu in trdnemu obstanku železnice ter tudi v izpolnjevanje zakonitih določil kazale potrebne po dovršenem vojaško-tehničnem pregledu in po političnem obhodu ceste, zapovedanem vsled §. 6 železnocestnega dopustnega zakona.

Ako bi se ob delanji z ozirov na ekonomijo ali na krétanje zdelo treba ali da je želeti, naj se železnocestna zaklinjena črta ali na drobno izdelani črteži izpremené, s čimer vendar nij predrugačati cestne gledí (Richtung), določene v §. 1, niti nij dovoljeno, da bi v primeri z odobreno zaklinjeno črto sploh smelo biti kaj bistveno slabéje, kar se tiče léže in gledí, — tedaj je dovolitve v tako izprembo iskati pri državni upravi.

Spodnje delo celega železničnega omrežja se utegne utesniti na eno samo koléjo.

Koncesionarji so dolžni, kolikor bode na njih, pospešiti, kar bode mogoče, zemljeknjižni odpis za železnico pridobljenih zemljišč, ter skrbeti, da se kolikor bode moči hitro pred knjižno ugotovitvijo potrebna trdna izmera zemljišč in končni račun opravi.

Državna uprava ima pravico, da sme spodnje delo za drugo kolejo ter napravo druge koléje po tistih kosovih, koder bi se jej zdelo treba, zahtevati tedaj, ako bode letnega kosmatga dohodka dve leti zaporedoma po več nego po 140.000 gld. v srebru od milje.

Vsakakor je pa treba brž večé mostove do visokosti, katero utegne voda doseči, za dve koléji in predore v spodnjem delu dvokolejno narediti.

Še so koncesionarji dolžni že izprvo postaje in koléje tako narediti, da bode mogoče vsak dan po 15 vlakom z 70 osmi na vsako stran po raznih črtah hoditi.

Koncesionarji se zavezujejo, zaradi uporabe kolodvorov že služéčih ali dopuščenih železnic na stikališčih svoje železnice ter tudi o uredbi obratne službe ondi, kjer je prehajališče sè železnice na železnico, skleniti dogovor z udeleženiimi železnocestnimi upravami.

Ako bi se ne napravil dogovor o soporabi tujega kolodvora, smejo koncesionarji sezi-dati svoj kolodvor, ali dolžni so, stikalno koléjo napraviti v tujo železnico ter prizadevati si konči, da se za vožnjo ljudi vvede vkupna kolodvorna služba.

Gledé uvetov takega stika udado se koncesionarji temu, kar izreče vlada, ako ne bi se napravil domenek o tem z dotično železnico.

Državni upravi se prihranja tudi pravica, ako bi se dogovor ne dognal, določiti uvete o vzajemni uporabi vozov sosednjih tozemskih železnic in o dovodu rudarstvenih in drugih železnic v svojo rabo.

Kar se tiče stika te železnice z bavarskimi in saskimi železnicami, o dotičnih določilih imata se skleniti državni pogodbi s kraljevsko bavarsko in sasko vlado, in koncesionarji bodo dolžni, podvreči se tem določilom in dolžnostim, ki jim jih naložé.

Ali pri sklepanji in izvrševanji državnih pogodb bode se kolikor bode mogoče gledalo na korist koncesionarjev.

§. 3. Koncesionarji se zavezujejo, da začno dopuščene železnice delati v šest mesecih po današnjem dnevi in da jih v štirih letih in pol po istem dnevi dodelajo in dodelane izročé občni službi.

Da to dolžnost izpolnijo, zatrdili so koncesionarji položivši 500.000 goldinarjev avstr. veljave državni upravi v zavarovanje.

Ta kavecija naj se da v gotovini ali v borsovnih papirjih po kursu ali v bankovnih menicah ali v blagajniških listih akreditiranih Dunajskih bank.

Pisma delana o tem povodu so prosta pristojbin in štemplja.

§. 4. Koncesionarjem se v zvršbo dopuščene železnice daje pravica razsvojitve po zakonitih, semkaj meréčih določilih.

Ista pravica se koncesionarjem priteza tudi, kar se tiče železnocestnih kril, do posameznih obrtnih zavodov morebiti kdaj izdelanih, o katerih bi državna uprava sodila, da jih je izdelati na javno korist.

§. 5. Koncesionarjem se je ob delu in krétanji dopuščene ceste držati tega, kar ustanavlja to dopustno pismo, ter tudi tega, kar velevalo semkaj meréči zakoni in ukazi [zlasti železnocestni dopustni zakon od 14. septembra 1854 in železnocestni krétni red od 16. novembra 1851*)], ter zakonov in ukazov, kateri bi se v prihodnje utegnili razglasiti.

Še se zavezujejo koncesionarji, da bodo ob mrzlem letnem času skrbeli, da se vozovi za ljudi v vseh razredih primerno kurijo ali ogrevajo.

§. 6. Koncesionarjem je dolžnost, pošto in poštno postavljenice po propisu §. 68 v omenjenem železnocestnem krétnem redu zastonj voziti in potrebne vozé ali prostore zastonj dajati; a poštna uprava ima oblast, vozovlaku, kateri vsak dan odhaja od vsake končne postaje, določati ure, katere mu je odhajati, in kako hitro mu je sam in tja voziti.

Kolikorkrat poštna služba zahteva po več nego po en četverokolesen voz, koncesionarji od vsacega voza, kar jih več dadé, na miljo dobode odméne (odškodnine) po en goldinar avstr. veljave.

Ako bi se poštni upravi zdelo na dopuščeni železnici vvésti ambulantno pošto, kakoršno druge avstrijske železnice že imajo, naj koncesionarji namesto četverokolesnih navadnih voz v to potrebne četverokolesne, po zahtevanji poštné uprave dogotovljene poštné ambulantne vozove brez povračila napravijo in vzdržé.

Ako bi poštna služba zahtevala, morajo koncesionarji s kurirskimi, brzimi in meševitimi vlaki voziti pisma gredoča v postaje, kjer se po voznem črteži vlak ustavlja, in sicer tudi brez odmene v vozeh, ki se takim vlakom pravilno pridajó.

V opravljanje poštné službe na postajah, kjer se pisma sprejemajo in izročajo, je v železnocestnem poslopi zastonj dati primerno poštno pisarnico; ako bi prišlo še večjih semkaj meréčih potreb, naj se ukrene poseben dogovor.

*) Državni zakonik od l. 1852, št. 1.

Dalje so koncesionarji dolžni, pošne poslatve — ki nimajo novčne vrednosti — in katerih ne spremlja noben poštni uradnik ali služabnik, na dotične postaje brez posebnega povračila odpravljati in ondi jih izročati.

Pisma, katera si o upravljanji železnice mej saboj pošilja železnocestno ravnateljstvo (upravno svetovalstvo) ter njemu pokorni organi ali ti organi mej saboj, smejo na dotičnih železnocestnih koséh odpravljati postavljenci železne ceste.

§. 7. Koncesionarjem je dolžnost, ob svojem trošku po zaukazu državnega telegrafskega zavoda toliko telegrafov, kolikor bode potrebno, napeti, opraviti in vzdrževati.

Državna uprava si pridržuje pravico, železnični telegraf porabiti tudi za odpravo državnih in privatnih poslanic.

Državni upravi je na voljo, žice (drat) državnega telegrafa pritrditi ob podpornjah železničnega telegrafa ali svoje telegrafe napeti po družbinih tleh brez povračila ali odškodovanja. Koncesionarji naj zastonj po svojih železničnih ljudeh take državne črte nadgledati in vzdržati pomagajo.

Še imajo koncesionarji dolžnost, po svoji železnici robo in pripravo državnotelegrafskega zavoda po tarifah za vojaške Transporte danih odpravljati in na svojih kolodvorih in postajah zastonj spravljati in hraniti.

V vseh teh zadevah dolžni so koncesionarji, za časa z državnotelegrafskim zavodom poseben dogovor skleniti.

§. 8. Visokost voznine za ljudi in blago podvržena je sledečim utesnitvam:

Maksimalna tarifa na avstrijsko miljo, in to popotnikom od osebe:

v I. razredu vozóv, po 36 kr. avstr. velj.

„ II. „ „ „ 27 „ „ „

„ III. „ „ „ 18 „ „ „

Ako bi se pokazala potreba še bolj znižati voznino za ljudi in če bi koncesionarji ne mogli podeliti primernih zljajšil popotnim III. razreda, bodo oni dolžni, po ukazu trgovskega ministerstva vvesti IV. razred (voz za stoječe), v katerem se bode po devet krajcarjev od milje plačevalo.

Od brzovlakov, kateri treba da imajo konči (vsaj) vozove I. in II. razreda, smejo se te tarife povišati za 20 odstotkov, s tem uvetom, da ti brzovlaki ne bodo tekli z manjšo hitrostjo, nego je, povprek računec, navadno brzovlakom drugih avstrijskih železnic.

V tarifi za blago naj veljajo tista nomenklatura in klasifikacija blaga in tista določila o vožnji, katera večji del avstrijskih železnic vvede za občno avstrijsko železnocestno zvezo, in koncesionarjev dolžnost je, podvreči se dotičnim ukazom trgovskega ministerstva.

Maksimalna tarifa blágu ob navadni hitrosti od colnega centa na miljo:

v razredu I. po 2 kr. avstr. velj.

„ „ II. „ 2¹/₄ „ „ „

„ „ III. „ 3 „ „ „

Izjemno bodo za te le reči pri polnih vozéh veljali ti postavki:

	Žito in sól	Drva in les	Kopano oglje, koaks, stiska- na šota, rude, železo v ploš- čah, apnarsko in zidarsko kamenje
	krajcarjev		
Za prvih 10 milj	1·5	1·2	1·0
„ drugih 10 „	1·4	1·0	0·8
„ tretjih 10 „	1·2	0·9	0·6
„ vsako drugo daljavo . .	1·0	0·7	0·5

Odpravljarine se od vsacega blaga jemlje po dva krajcarja od colnega centa, v čemer je tudi plačilo od nakladanja in razkladanja ter od občnega zavarstva. Ako dotičnik sam naklada ali razklada, tedaj se vzame samo po 1·5 kr. odpravljarine od colnega centa.

Kar se tiče vozarine drugih stvari in ustanovila ležarine ter drugih občinskih določil, treba se je tako vesti, da dotične cene in določila nikakor ne bodo večje in težilnejše nego na severni državni železnici.

Ob odmerjanji vozarine se dovoljuje, da se poldruga dolgost šteje takim kosom, kateri navzgoro visé po 1 : 60 in še bolj.

Na izvoljo se daje koncesijonarjem, vozarino od ljudij in blaga devati v red v mejah, zgoraj določenih.

A nikomur se v tem ne sme dajati osebna prednost.

Ako bi se torej kateremu pošiljaču ali odpravniku blaga s kakimi uveti znižala vozarina od blaga, ali bi se mu dalo drugačno polajšilo, treba to znižbo ali polajšilo pritegniti vsem pošiljačem ali odpravnikom, kateri so voljni, izpolniti iste uвете.

Vse posebne tarife je javno razglasiti.

Sicer se vedno prihranja zakonodavstvu, določila o vozarini od ljudij in blaga devati v red; koncesionarji treba da taki uredbi pokorujejo.

Vsikakor sme državna uprava vozarino za ljudi in blago s pritičnimi plačili vred primerno znižati dati brž kakor bode čisti dohodek zadnjih dveh let presegal deset odstotkov napravnega kapitala.

§. 9. Dovoljuje se, odmerjati in pobirati vozarino od ljudij in od blaga v domačih srebrnih novcih, a to tako, da je tudi v deželnih novcih jemati plačilo, po kurzni vrednosti preračunjeno.

Tarifa naj se na deželne novce preobrača (reducira) po tistih računskih načinih, ki jih ustanovi trgovinsko ministerstvo.

§. 10. Transporti vojakov naj bodo po znižanih tarifnih cenah, in to po tistem dogovoru, kateri je o tem ter o polajšilih potujočim vojakom mej vojnim ministerstvom in mej

ravnateljstvom severne, po cesarji Ferdinandu slovóče železnice ukréne 18. junija 1868*) in tega dogovora določila treba da so celokupen del dopustnega pisma.

Ako bi se pa kdaj z vsemi avstrijskimi železnicami ali z večino mej njimi o prevažanju vojakov dogovorila določila, državi ugodnejša, naj dobodo veljavo tudi kar se tiče tu dopuščene železnice.

Ta določila obsezajo tudi deželno brambovstvo obéh državnih polovic, tirolske deželne strelee, potem vojaško stražno krdelo c. kr. civilnih sodišč dunajskih, c. kr. žandarmstvo, ter po vojaški osnovano finančno in varnostno stražo.

Koncesionarji se zavezujejo, pristati na dogovor, mej avstrijskimi železnocestnimi društvi ukrenen o vzajemnem pripomaganji z vozili ob večjih vojaških transportih, potem na organska določila in na služabni propis o bojnih železnocestnih oddelkih **), ter tudi na potlejšnji, 1. junija 1871 obveljavši dogovor ***)) o transportu takih bolnikov in ranjencev, katere je ležeče prevažati ob troških vojaške blagajnice.

Tako so tudi dolžni pristati na dogovor, katerega je sè železnocestnimi društvi ukreniti o vzajemnem pripomaganji z osebjem ob velikih vojaških transportih in na propis o vojaških transportih po železnicah.

Koncesionarji pristopajo dogovoru sklenenemu med avstrijskimi železnicami o nabavi in imetji opravnih reči za vojaške Transporte.

§. 11. Državni uradniki, postavljeni in služabniki, kateri po naročilu oblastva, čujočega nad upravo in krétanjem železnih cest, ali kateri državnim koristim na obrambo vsled tega dopustila ali z dohodarstvenih ozirov železnico rabijo ter izkažejo naročilo tega oblastva, naj se s popotnim pratéžem (robo) vred vozijo brezplačno.

§. 12. Državna uprava ima pravico, ako bi po avstrijskem cesarstvu živež bil nenavadno drag, znižati mu vozaríno na polovico maksimalne cene.

§. 13. Koncesionarjem se tudi priteza pravica, napraviti délničarsko društvo ali izročiti koncesijo kaki že obstoječi železnocestni družbi in v dobitek potrebnih novcev izdati na prinesitelja ali na imena slovóče délnice in predstvene obligacije, katere se na avstrijskih bor-sah smejo prodajati in uradno zaznamenávati.

S predstvenimi obligacijami dobavljene vsote ne sme biti nad tri petíne napravne (osnovne) glávnice.

Ako se predstvene obligacije izdadé v tuji valuti, treba vsoto poočítiti tudi v avstrijski veljavi.

Predstvene obligacije treba poprej odplačati nego délnice.

Dotične formularje treba, predno se izdadó, položiti pred državno upravo, da jih potrdi.

Društvo prejde v vse pravice in dolžnosti koncesionarjev; družbena pravila treba, da potrdi državna uprava.

*) Normalni ukazi c. kr. vojnega ukaznika, 21. kos, št. 97.

**) Priklada k št. 148, v 42. kosu 1870. leta normalnih ukazov c. kr. vojnega ukaznika

***)) Normalni ukazi c. kr. vojnega ukaznika 1871. leta, 22. kos, št. 79.

§. 14. Koncesionarji imajo oblast, agencije v domačih in vnanjih deželah postavljati, kakor tudi napravljati vozila ljudem in blágu po vodi in po suhem, držéč se zdaj veljavnih propisov.

§. 15. Zeleznicam, zaznamenanim v §. 1, dovoljujejo se ta polajšila :

- a) oprostitev od kólekov in od pristojbin vsem pogodbam, vlogam in drugim pismom v dobavo glávnice ter v delanje in opravo železne ceste do tistega časa, ko se prične vožnja;
- b) oprostitev od kólekov in od pristojbin ob prvi izdatbi délnic in predstvenih obligacij ter tudi začasnih (interimskih) listov in od presnémščine, ki bi jo bilo plačati od kupljenih zemljišč.
- c) oprostitev od dohodkarine in od kólečnih pristojbin kuponom ter tudi od vsacega davka, ki bi se morebiti postavil s prihodnjimi zakoni, na deseti let od dneva dane koncesije.

§. 16. Koncesionarji se zavezujejo, da bodo izdatno podpirali napravo železnocestnih kril k rudnikom kopanega ogljija ležečim ob ti železnici, da se povzdigne prodaja ogljija (premogá), oziroma da bodo te železnice po dogovoru z udeleženci pod uvetom določne količine, ki se ima voziti, in nekega priklada k tarifi sami napravili, in trgovinskemu ministerstvu se pridržava odobriti, v katero mer ali gled in do kdaj naj se naredé te železnice.

Ako ne bi se dosegel dogovor z lepa, določi trgovinsko ministerstvo, pri čemer se bode gledalo na to, da bodo krilne železnice za gotovo nosile in dovolj za plačilo obresti in za razdolžbo na-nje potrošenega kapitala.

§. 17. Koncesionarji so dolžni posebno gledati na državne uradnike, kateri o kaki preuredbi upravnega organizma izgubé službo, in podeliti jim službe, kadar prosijo, ako so za to ter imajo na sebi lastnosti, zahtevane v službenem redu, ki ga izdadó koncesionarji.

Koncesionarji pokorovajo se določilom gledé vslužbovanja doslužjenih podoficirjev armade, vojnega pomorstva in deželnega brambovstva o tem zapopadenim v §. 38 vojne postave od leta 1868*) in v posebnih postavah, danih v zvršbo tega paragrafa.

§. 18. Državna uprava ima pravico, uvériti se, da so delo železne ceste ter tudi krétna oprava, posebno vozila, po vseh delih namenu primerna in trdno narejena, in ukazati, da se napake na to stran odvrnejo in oziroma odpravijo.

Tudi ima državna uprava pravico, po svojem človeku pregledovati gospodárjenje.

Komisar, katerega postavi državna uprava, tudi sme, kolikorkrat se mu zdí primerno, hoditi v seje upravnega odbora ter k občnim zborom, in ustavljati vse naredbe, kvarne državni koristi.

Koncesionarjem je dolžnost, od tu ustanovljenega nadzora nad podjetjem delanja z ozirom na opravila z njim združena v državno blagajnico plačevati povpréčno letno povračilo, kateremu državna uprava vsoto določi z ozirom na dotično plačilo drugih avstrijskih železnic.

*) Državni zakonik št. 181.

§. 19. Dopustna doba in z njo vred v §. 9 lit. b) železnocestnega dopustnega zakona izrečena obramba proti napravi novih železnic se ustanavlja na devetdeset let, šteječ od dneva, katerega se prične vožnja po vsej dopuščeni železnocestni črti, in ko ta doba preteče, mine koncesija.

A dopustilo tudi izgubi moč, ako se ne bi dostal rok, v §. 3 ustanovljen zvršetku delanja in začetku vožnje, in bi se prestop roka ne mogel opravičiti ni v zmislu §. 11.⁵ za lit. b) železnocestnega dopustnega zakona niti ne posebno s političnimi ali novčnimi krizami.

§. 20. Državna uprava si prihranja pravico, kadar mine trideseti let po tistem dnevi, ko se je izdalo dopustno pismo, da more vselej dopuščeno železnico odkupiti.

Da se določi odkupščina, seštejó se letni čisti dohodki, kar jih je podjetje imelo v poslednjih sedmih letih pred samim odkupom; od tega se odbijejo čisti dohodki dveh najslabéjših let in povprečni čisti dohodek ostalih petih let se izračuni za podjetje.

Ta povprečna vsota, katera pa ne sme biti manjši od petih odstotkov napravnega kapitala v srebru, bode se potem koncesionarjem kakor letnina v poluletnih delih plačevala dotle, dokler se ne izteče ustanovljeni čas koncesije.

§. 21. Ko mine dopustilo in tist dan, kadar mine, preide država brez vračila v neobremenjeno svojino in užitek dopuščene železnice, posebno tal, zemeljskih in umeteljskih del, vse spodaje in vrhnje naprave železne ceste in vse nepremične priteklina, kakor so: kolodvori, nakladališča in razkladališča, vsa v železnocestno krétanje potrebna poslopja na odhajališčih in prihajališčih, stražarnice in nadzorovalnice z vsemi opravami na stoječih mašinah in na vseh nepremičninah.

Kar se tiče premičnih stvari, kakor so: lokomotive, vozovi, premične mašine, orodje ter druge naprave in gradiva, kolikor so potrebne in dobre dalje služiti krétanju, naj prejde toliko teh reči in oziroma toliko vrednosti zastonj na državo, da se bo vjemalo s prvo železnično opravo, ki je zapopadena v napravnem kapitalu.

Po odkupu železnice in od dne tega odkupa prihaja država, plačevaje vsako leto izračunjen prihodek, brez drugega vračila v last in uživanje tu koncesijonirane železnice z vsemi prej omenjenimi dotičnimi reči, tako premičnimi kakor nepremičnimi.

Ako to dopustilo mine, ter tudi, ako se odkupi železnica, ostaja koncesionarjem last rezervnega zaloge napravljene iz lastnih dohodkov podvzetja in kar ima denarjev tirjati, po tem last posebnih del in poslopij napravljenih ali pridobljenih iz lastnega imetka, kakor so: peči za koaks, apnénice, livnice, tóvarne (fabrike) mašinam ali družemu orodju, shranišča, doki, hranišča kopanemu oglju in drugim stvarém, katere so sezidali ali si pridobili vsled pooblastila od državne uprave z izrecnim pristavkom, da ne bodo pritekline železnici.

§. 22. Državni upravi se dalje prihranja pravica, ako bi se poleg vsega poprejšnjega svarila po večkrat prelomile ali opustile dolžnosti, naložene v dopustnici ali v zakonih, poprijeti se naredeb, primernih zakonom, ter po okolnostih, še predno dopustilu mine čas, izreči, da je dopustilo moč izgubilo.

Resno opominjáje vsacega, da ne dela proti določilom te dopustnice, in dovoljujój koncesionarjem pravico, za izkazno kvaro (škodo) pred Našimi sodišči zahtevati odméne, dajemo

vsem oblastvom, katerih se tiče, trdno povelje, naj ostro in skrbno čujejo nad to dopustnico ter nad vsem, kar se v njej ustanavlja.

V dokaz izdajemo to pismo, naudarjeno z Našim večjim pečatom, v Našem cesarstvu glavnem in prestolnem mestu na Dunaji, osmega dne meseca oktobra, v letu po odrešnji sveta tisoč osem sto sedemdesetem in družem, Našega cesarjevanja četrtem in dvajsetem.

Franc Jožef s. r.

Auersperg s. r.

Banhans s. r.

Pretis s. r.

168.

Ukaz pravosodnega ministerstva od 16. decembra 1872,

o dobi, kdaj pride po Koroškem in Kranjskem v moč postava od 25. julija 1871, Drž. zak. št. 76.

Postava od 25. julija 1871, Drž. zak. št. 76, o tem, da treba nekatere pravne poslove ali opravila beléžniški (po notarji) napravljati, naj na Koroškem in Kranjskem začne 1. dne marcija meseca 1873 veljati.

Glaser s. r.

